

VOOR EEUWIG

Als mijn moeder en ik midden in de nacht thuiskomen, zit mijn vader op de bank op ons te wachten. 'De jongens slapen,' zegt hij als we binnenkomen, 'laten we ze het morgen maar vertellen.'

Ik ben doodmoe en wil het liefst slapen en nooit meer wakker worden. Maar als ik op onze slaapkamer kom, ligt alles nog precies zoals we het hals over kop hebben achtergelaten.

'Ik wil helemaal niet meer in dat bed en onder dat dekbed liggen', huil ik.

'Stil maar, wij ruimen het wel op', sust mijn moeder.

Ik heb niet de illusie dat ik zal slapen, maar ik stap toch in bed.

Voordat ik de volgende morgen echt wakker ben, tast ik naast me in bed. Tegen beter weten in hoop ik dat het een absurde droom is geweest, een nachtmerrie die zo echt leek dat ik er slecht van geslapen heb. Ik hoop een warm plekje te voelen naast me in bed, een ademhaling te horen, desnoods een vervellende ochtendadem te ruiken.

Paniek komt als een vloedgolf over me heen. Ik kijk naast me en zie dat zijn kant van het bed angstvallig onbeslapen is gebleven. Het lijkt wel of ik ook expres niet in de buurt ben gekomen, terwijl Erik juist altijd klaagde dat ik het hele bed voor mezelf opeiste.

Ik hoor geluiden op de gang. Mijn vader en moeder zijn beneden in de weer en ik hoor de kinderen honderduit kletsen. O God, de kinderen! Ik moet de

kinderen gaan vertellen dat hun papa dood is en nooit meer terugkomt. Kinderen van 1, 3 en 5 hebben nog niet het benul om verder vooruit te kijken dan het aantal nachtjes dat het nog duurt totdat ze jarig zijn. Het woord nooit of altijd gaat hun bevattingvermogen ver te boven.

Op dit moment benijd ik ze, want zij beseffen niet dat Erik nooit meer bij hun verjaardagen zal zijn, hun rapporten nooit zal bewonderen en hun nooit zal aanmoedigen bij voetbal of zwemmen of judo. Later zal hij hun vriendjes of vriendinnetjes niet leren kennen, geen biertje met ze drinken, niet bij hun bruiloften zijn en hun kinderen niet in zijn armen houden. Ik kan dit zelf nog niet eens bevatten, hoe moet het dan voor hen zijn?

Ik wil terug kruipen, diep onder mijn donzige dekbed en wakker worden als alles weer normaal is. Maar dat kan dus niet. Ik moet mijn bed uit. Mijn blik wordt getrokken naar de plek naast mijn bed, waar Eriks laatste uur heeft geslagen. Ik kan die aanblik niet verdragen en weet dat ik hier voortaan elke ochtend en elke avond mee geconfronteerd ga worden. Kon ik de tijd maar terugdraaien, had ik maar geweten dat er iets niet goed was met hem, dan had ik misschien de dokter op tijd kunnen bellen.

Als ik beneden kom, is het even alsof er een grap met me is uitgehaald. Zie je wel, er is niets aan de hand, 1 april! Luuk zit in zijn kinderstoel te schateren van plezier, omdat opa appelstroop op zijn neus

heeft en hij het er met zijn tong probeert af te likken.

Jarnik zit met zijn knuffel in de arm knus bij oma op schoot en vertelt honderduit over de vogel die sinds kort bij ons in de tuin het nestkastje in- en uitvliegt. 'Wat zou die vogel doen, oma, als hij in het huisje is? Gaat hij het wiegje opmaken voor als de babyvogel er is?'

Olaf probeert intussen opa en oma te imponeren door zijn eigen boterham te smeren, waarbij er meer hagelslag op de grond belandt dan op zijn boterham.

Wat zijn ze lief, mijn kereltjes, denk ik. Hoe moet het nu in vredesnaam verder met ze? Olaf is de eerste die me opmerkt.

'Kijk eens, mam, ik heb mijn boterham helemaal zelf gesmeerd, want opa moet Luuk helpen en oma heeft Jarnik op schoot. En jij lag nog te slapen en oma zei dat jij vandaag lekker mocht uitslapen. Is papa al wakker?'

'Nee, lieverd. Papa is er niet. We zijn vannacht naar het ziekenhuis gegaan, omdat papa ziek was.'

'Dat weet ik wel. Je liep op de gang en je schreeuwde heel hard en toen was ik heel bang en toen ben ik diep onder de dekens gekropen.'

Arm kind van net vijf jaar, wat moet hij al meemaken, denk ik radeloos.

Maar dan zegt hij: 'Opa zei dat papa in de ambulance mocht, ik wou dat ik mee mocht, want ik wil ook wel een keer in de ziekenauto. Was de sirene aan?'

Ik moet eerlijk bekennen dat ik me dat niet eens herinner. Mijn moeder schiet me te hulp:

'Nee, dan zouden ze iedereen wakker maken, dus dat hebben ze niet gedaan.'

'Brenge ze papa ook weer thuis met de ziekenwagen? Mag ik er dan wel even in kijken?'

Zo rustig mogelijk zeg ik: 'Papa komt helemaal niet meer thuis, want in het ziekenhuis konden de dokters hem niet meer beter maken. Zijn hart deed het niet meer en als je hart het niet meer doet, kun je niks meer.'

'Moet papa dan voor altijd in het ziekenhuis blijven?'

'Nee schatje, papa wordt naar een kamer gebracht en daar kunnen wij nog een keer naar hem kijken en dan kun je zelf zien dat hij niet meer ademt. En dan wordt hij naar een plaats gebracht waar alle dode mensen naartoe gebracht worden.'

Olaf knijpt zijn ogen tot spleetjes en ik zie hoe hij zijn best doet om het te snappen.

Dan zegt hij: 'Ik wil bij papa kijken, gaan we ons snel aankleden?'

En dat was dat. Ik had me voorgesteld dat het ingewikkelder zou zijn, maar eigenlijk vond ik het veel moeilijker om het aan mijn zusje te vertellen. Want zij begreep de eeuwigheid. Als de kinderen groter worden, zullen ze nog veel meer vragen hebben en ze zullen ook verdrietig zijn als ze gaan beseffen wat het echt inhoudt dat hun vader zo jong is overleden. Ik hoop zo dat ze hier goed doorheen komen. Maar ik zou niet weten hoe ik in mijn eentje de vader- en moederrol op mij moet nemen. Alleen de moederrol is al te veel gevraagd. Ik kan mijn kinderen toch niet troosten als ik zelf niet getroost kan worden? Ik kan toch niet zeggen dat het allemaal wel weer goed komt als ik niet het gevoel heb dat het goedkomt? Hoe moet ik nu groot zijn als ik me zo klein voel?

